

A KÉZ ÉLETE

A többi ujjak mosolyogtak, mulatoztak, csúfolódtak, mint rakoncátlan gyerekek.

– Mit képzelsz, mit ágaskodol? Azt hiszed talán, hogy király vagy, mert az a pléhkupak van a fejedben? – dörmögött morcos öregúr módjára a hüvelykujj.

– Hiszen ferdén áll az aranykoronád, mint részeg ember kalapja – gúnyolódott a szomszédos gyűrűsujj, és a kisujj egészen összegömbült a nagy hahotában.

A középső ujj azonban mereven és előkelően nézegetett széjjel gyűszűs fejével. Végül ismét feljött a tű huhogós selyemhullámok közül. És a középső ujj kissé ügyetlenül lökte őt át gyűszűs fejével. Félt, hogy talán ismét megsúrja magát, hiszen a többi ujjak is félték a csillogó tűtől. A többi ujjak is sután, félszegül, és nem is lepezett félelemmel végezték ezt a munkát, míg végre a Kéz dacosan ellökte a zizegős selymet. A gyűszű lekerült a középső ujj fejről, és mindnyájan megkönnyebbülten fellélegeztek. A Kéz most a zongorabilentyűkre helyeződött. Ez már kedvesebb és vidámabb foglalkozás volt, az ujjak siettek, ugráltak, nyújtózkodtak, ellankadtak és elábrándoztak. Később a hallgatag alkonyatban a Kéz egy látogató keze felé nyúlt, s ekkor esetlen férficsók tapadt a finom, fehér Kézre. A Kéz megborzongott, visszahúzódott, mint megérintett mimóza. És a kemény férfikéz többször nyúlt utána, de ő féltéken, mosolygó ravaszúsággal tovasiklott, és elbújt a kerevet párnái mögé, akárcsak megijedt kismacska. Búcsúzáskor a látogató keze szomjasan és szinte vadul megfogta az ijedt, remegős Kezet, amely tétován vonakodott, végre pedig fáradtan és okosan megpihent a diadalmas férfitenyérben.

A Kéz finom, fehér, ábrándos és meglehetősen lusta női kezecske volt. Tunya, tétlen életet élt; könnyű könyveket tartott az őt karcsú ujj, néha a zongorán hancúroztak, mászkáltak, tipegtek, olykor illatos levelet írt a Kéz, az utcára mindig kesztyűt öltött, otthon sokat befelődött a manikűrdozozás körül, szeretettel és aprólékos gonddal törődött a körmeivel, mint kertész a díszvirágokkal, és többször na-

ponta jó szagú folyadékokkal dörzsölte be magát. Mikor azonban a férficsókok sűrűbbek és mohóbbak lettek, a Kéz is elevenebb, mozgékonyabb életbe kezdett. Sokáig pihent a vad, vaskos férfitenyérben, szelíden és ügyetlenül viszonzta annak szorítását, olykor végigkúszott a bozontos férfifejen, máskor egy kemény nyakszirtet simogatott végig. Betévedt a legtitkosabb rejtekekbe, a férfizebekbe, a gallér sövénye mögé, és a mellény síkos gombjaival játszadozott. Amikor nem jött a férfi, úgy boríték érkezett, melyet a hüvelyk- és mutatóujj mesteri módon tudott felbontani. Rendszerint még aznap levelet írt a Kéz, hosszasan, merengve, olykor ideges gyorsasággal. A mutatóujj belefáradt már a görnyesztő és hosszadalmas tollszártartásba, és halkan panaszkodott szomszédainak.

– Hja, ez a szerelem! – válaszolt bölcsen a hüvelykujj, amely különben valamit értett a betűvetéshez. Ő volt a legbölcsebb, a legtapasztaltabb, a legmozgékonyabb az ujjak közül, sokszor megértette a szavak értelmét, és evvel a tudományával sokszor eldicsekedett. Egy ízben például levélírásközben át is szólt a negyedik ujjnak, hogy készülődjön, mert nemsokára karikagyűrűt húznak karcsú testére. A negyedik ujj gyerekes kíváncsisággal várta a gyűrűt, mint szőke gyermek a karácsonyestét, mindenkinek eldicsekedett a nagy meglepetéssel, a gyűrű azonban késett. Megritkultak a látogatások, a kézcsókok veszítettek mohóságukból, a férfikéz tartózkodóbb, közönyösebb lett, vadsága elsápadt, keménysége ellanyhult. Árva és szomorú lett a Kéz élete.

Éjjelente nyugtalanul hánykolódott a halványsárga paplanon, mint szárazra dobott hal. Sehoh sem lelte nyugalmát; felemelt egy könyvet, majd elhajította, világot gyújtott, a sötétben imára kulcsolódott össze a két kéz, majd hirtelen szétpattant, és felemelkedett, mint repülni induló madár. Azután zsebkendő után nyúlt, megtörölte a nedves, nyugtalan szemeket, majd a két bársonyos tenyér letakarta a könnyes arcot.

Nem érkezett több levél, nem hullott több csók a Kézre, s a gyűrűsujj fáradt, fakuló reménnyel gondolt a karikagyűrűre. A hüvelykujj, amely sokat észrevett és megfigyelt, nem akarta őt végleg megfosztani reményeitől. Pedig már a kisujj is tudta, hogy minden hiába. A Kéz nyugtalan és sovány lett. Az inak vastag kötegeknek látszottak a bőr alatt, amelyekkel az ujjakat bábuk módjára mozgatták, az erek pedig mind sötétebben és komorabban kéklettek át a halvány bőrön. Az egykoron pajkos és hahotázó ujjak most

komolyak és elbúsultak voltak, mint beteg gyerekek. És ebben az időben a Kéz mindig zsebkendőt szorongatott, egyszer könnyeket törölt vele, máskor izzadt homlokot. A csontbüttyök keményen és kegyetlenül kiduzzadtak, a tenyér vonalai pedig csúnya ráncokká mélyültek. És a Kéz nyugtalan volt: szeszélyes, állhatatlan és türelmetlen.

– Ah – sóhajtott pityergősen a mindig mosolygós kisujj –, hová lettek a régi, lusta, gondtalan idők?

A hüvelykujj nyugalomra intette a kis elégedetlenkedőt, de azért rajta is meglátszott, hogy unja már a sok ideges, fárasztó mozdulatot.

Egy alkalommal jóságos, öreg ujjak érkeztek, és megtapintották a Kéz érlökését. És ezek a szelíd öreg ujjak többször eljöttek ezentúl, és többször végigsimították a Kéz ösztövért hátát.

– Na, majd jóra fordul minden – mondták a cirógató, orvosság-szagú ujjak. A hüvelykujj azonban sehogyan sem hitt ebben a vigasztaló ígéletben, igaz, hogy ő nem is részesült a cirógatásban. Egyszer oda is szólt a másik, jodoformos hüvelykujjnak, hogy komoly-e ez a simogató vigasztalás? A másik hüvelykujj némán és búsan nemet intett, de ezt a többi ujjak nem vehették észre.

A Kéz gyorsan áttüzesedett, ványadtan vergődött a paplanon, a vér forrón és sebesen lüktetett benne, mint túlfűtött gőzkazán, néha pedig apró verejtékgöngyök ütöztek ki a finom ujjhajlatokban.

– Jaj, de melegünk van – panaszkodtak az ujjak, de szinte megdöbbenek, mikor a homlok tájára kerültek, s annak perzselő forróságát érezték. Olykor a kínzó köhögés miatt sokáig tartották a zsebkendőt az ajkak előtt, máskor remegve, és bágyadt vágyakozással nyúltak a vizespohár után. A finom ujjak nem kerültek most sok helyre, mindig az ágyban éltek, a sárga paplanon, legfeljebb az éjjeli-szekerényen volt dolguk, mégis majdnem mindig fáradtak voltak, s bizony többször panaszkodtak egymásnak a nyugtalan és fárasztó munka miatt. A hüvelykujj komor, ráncos, szinte mogorva arcot öltött, szórakozottan tartotta az orvosságoskanalat, és mikor a Kéz frni akart, oly lazán és erőtlenül fogta a tollat, hogy abba kellett hagyni a levélírást.

– Minek frni – okoskodott keserűen és kedvetlenül. – Úgyse jön már válasz a levélre.

És a Kéz egyre fehérebb, soványabb, keskenyebb lett, mint fogyó holdkaréj.

Egy este azonban a Kéz messzire került: egy fiókot nyitott fel a szoba másik sarkában. A mutató- és középső ujj óvatosan, szinte félve lépkedtek előre a sötét fiókban, a rózsaszagú dobozok és papirosok között. Egyszerre egy hideg, barátságtalan tárgyba ütköztek. A ványadt, keskeny és ideges ujjak meghököltek, mint nemes lovak a szakadék előtt, a hüvelykujj pedig óvatosan, rosszul leplezett félelemmel végigtapogatta a hűvös ismeretlent.

– Ez vasból van – szólt fontoskodva és aggodalommal. – Még sohasem láttam effajta szerszámot.

A Kéz kihúzta a hideg vasdarabot, felemelte, megforgatta, igazított valamit rajta, azután a keskenyebb végét a puha mellre illesztette. A mell ruganyosan, feldacoskodó életszerellel kissé visszalökte a barátságtalan szerszámot, mire a Kéz vadul, elszántan, kegyetlen kíméletlenséggel belenyomta a kebel puhaságába. A mutatóujj szinte megbénult az átvibráló félelemtől, majd remegve illeszkedett rá a ravaszra.

– Ne nyomd meg! – suttogta ijedten, kába ösztönösséggel a hüvelykujj, aki a vasdarabban megérezte a Halál borzalmas bizonyosságát, de a mutatóujj a nagy izgalomban nem értette az ijedt figyelemztetést. A következő pillanatban fekete füst csapódott oldalára, és a Kéz kiejtette a vasdarabot. Majd hirtelen még egyszer felágaskodott a levegőben, mintha nyúlni akarna valami után, mintha kérni akarna még valamit, azután élettelenül, viaszfehéren lezuhant, mint szíven talált, fehér kócsagmadár.

És ekképpen véget ért a Kéz élete.